

ב"ל (תל אביב) 8529-05-11 - חיים אינסמן נ' המוסד לביטוח לאומי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 8529-05-11

לפני:

כב' השופטת שרה מאירי-אב"ד
נציגת ציבור מעבידים הגב' תמר ברץ

התובע

חיים אינסמן
ע"י ב"כ עו"ד איתן כהן(ס.מ.)
נגד

הנתבע

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עו"ד מרב חבקין

פסק דין

1. בפנינו כתב תביעה (מיום 4.5.11) כנגד הודעת הנתבע מ- 13.12.09 לפיה נדרש להשיב חוב בסך 76,116 ₪ בגין תשלום יתר בגמלת ז"ש שקיבל.

התובע, יליד 1961 (כך בתביעה; צ"ל 1930) הגיש ביום 10.5.05 (כך בתביעתו; צ"ל 10.5.95) תביעה לק"ז לאחר הגיעו לגיל 65 ותביעתו אושרה ב- 13.7.95 (בסך 1,503 ₪), לאחר שמסר פרטים כנדרש אודותיו (פנסיה שהוא מקבל) ופרטים על אשתו, עיסוקה והכנסתה (כעצמאית).

משנת 2005 החל הנתבע לקזז 20% מקצבתו.

מחודש דצמבר 2010 הפסיק הנתבע לשלם לו קצבה, ללא כל הצדקה ובאופן שרירותי.

על הנתבע לבטל החוב הואיל וקיבל את התשלום בתום לב עקב טעות של הנתבע ולנוכח השיהוי הרב.

2. בהגנתו (מ- 21.7.11) עתר הנתבע לדחיית התביעה בשל התיישנות, משתביעתו נדחתה ב- 21.11.04, כ-6.5 שנים טרם הגשת התביעה.

הוכחו טענות התובע ונטען כי הינו יליד 1930 והגיש תביעתו ב- 1995, כש-7.95 ועד 11.04 קיבל תוספת בעבור בת זוג, תוספת שהופסקה מ-7.95, כפי שהודע לתובע עוד ב-1.5.05, כמתחייב מסעיף 247 לחוק (בת זוגו ילידת 7.39, הכנסותיה עלו על ההכנסה המירבית המותרת בחוק).

עוד נטען כי ביום 30.3.06 הגיש התובע בקשה לבטול החוב, בקשה שנדחתה. משלא הגיש תביעה - הפכה זו לחלוטה.

3. ביום 21.9.11 התקיים דיון מוקדם בפני כבוד השופטת ח. טרכטינגוט.

ביום 8.11.11 הודיע הנתבע כי המינימום הניתן לניכוי הוא 31% מהחוב, כי סניף הנתבע החליט בזמנו על ניכוי 20% וכי ניכוי 100% נעשה עקב ההתניה לבטול עקול ולא ניתן להשיב הכספים שנוכו.

ביום 7.5.12 הגיש התובע תצהיר עדות ראשית מטעמו בו חזר על טענותיו.

ביום 3.7.12 הגיש הנתבע ת.ע.צ. (מר אריה מלצר; "ע"צ") בה נטען כי התביעה לק"ז אושרה לתובע מ-1.7.95, ללא תוספת בת זוג.

משנתבקש להמציא פרטים, שלח תלוש פנסיה שלו והצהרה כי אין לאשתו הכנסות. בהתאם אושרה תוספת לאשתו.

אשת התובע הגישה ביום 7.10.04 תביעה לק"ז ואז הוברר שלא היתה זכאות לתוספת עבורה בקצבתו ונוצר חוב.

ב- 21.11.04 נשלח לו מכתב דחייה וב- 15.12.04 ביקש התובע לבטל החוב. ב- 21.12.04 נתבקש להוציא מסמכים, ב- 15.3.05 מכתב נוסף, ב- 5.4.05 תזכורת וב- 22.5.05 הודע שהחוב הוקפא. ב- 30.3.06 נדחתה בקשתו והודע כי החוב ינוכה בשעור 20% לחודש (מכתב שצרף התובע לתביעתו). נוכח 100% מהחוב, כנגד בטול העיקול.

ביום 15.7.12 נשמעו בפנינו עדויות הצדדים.

בהתאם להחלטה הודיע הנתבע ב- 12.11.12 כי הוחלט לאשר שינוי הקוזז לחדשים 5.11-7.11 בלבד, משרק ב- 5.11 פנה התובע לסניף בענין שעור הקוזז שהוגדל (ל-100%, עוד ב- 12.10).

בתגובת התובע מ- 26.11.12 הודיע התובע כי אינו מסכים למתן תוקף פס"ד להודעה זו, אף שהסכים להצעת השופטת טרכטינגוט ולהצעתנו בדיון.

4. המסמכים

· נ/1 - תביעה לק"ז מ- 10.5.95 (ניכר כי לא את כל הפרטים מילא התובע בכתב ידו).

לא צויינו איזשהן הכנסות לבת הזוג לא מעבודה (סעיף 9) ולא שלא מעבודה (ס' 12). התובע עתר לתוספת עבור בת הזוג (סעיף 2) וחתום על הצהרה כי מסר פרטים נכונים ומלאים.

- נ/3 - בקשה להמצאת פרטים (מ-13.6.95) - האם לאשת התובע יש "הכנסות מעבודה או שלא מעבודה - פנסיה, שכירות, רנטה".
- נ/2 - מכתב תשובה של התובע לנתבע (הוגש לנתבע 2.7.95) בו טען כי לאשתו "אין שום הכנסה ממשכורת, פנסיה, רנטה" וכי "מעולם לא עבדה בשום מקום מסודר".
- נ/4 - (14.2.10) תזכורת ואזהרה לפני עקול.
- נ/5 - דרישה להחזר חוב גמלאות (13.12.09).
- נ/6 - העתק צו עקול (8.7.10).
- נ/7 - בקשה לבטול חוב לועדה לבטול חובות (מ-2005).
- החלטת הועדה (מ-9.3.06) "לא לאשר מחיקת החוב. המבוטח תרם להוצאות החוב בעל הכנסות מפנסיה אשתו עצמאית".

5. ולהכרעתנו -

א. בעדותו טען התובע כי את פרטי רעייתו והסימון בדבר בקשת תוספת עבודה וכו' - לא הוא מילא וכי בוודאות הוספו כל אלה לאחר שחתם.

אח"כ אישר כי את פרטי הבנק אמר - אך לא כתב. כן אישר כי את פרטי הכנסותיו (מהפנסיה מחב' החשמל) הוא כתב, אח"כ, לא זכר אם זה היה רשום כשחתם, חושב שלא הוא כתב, הוא כתב את השם וחתם. התאריך (בהצהרת התובע) לא בכתב ידו.

כן אישר כי נ/2 הוא בכתב ידו.

כשעומת עם תוכן הצהרתו - טען שהייתה בת זוגו עצמאית בזמרה ואח"כ - שחשב שיש להם את כל הפרטים שלה, ידע שיש להם וכי ענה "כי הם ביקשו ממני" - אך אינו מבהיר מדוע ענה בכלל, או מדוע לא ענה אמת!

בשלב זה ביקש ב"כ התובע כי התובע יצא והבהיר כי טענתו היא לגביית כל הקצבה במשך 8 חדשים עד נובמבר 2010 ומדוע לא ינכו רק 20% לאותה תקופה (וישיבו 80% שנוכו).

בהתאם, ביקש למחוק כל הטענות בתצהיר התובע ולהתייחס רק לפלוגתא דלעיל. בהתאם נמשכה עדותו של התובע.

התובע אישר כי קיבל החלטת הועדה לבטול חובות ב-30.3.06, הדוחה בקשתו, אך "לא

התייחסתי". אח"כ טען כי לא ידע על העקול (נ/4), אך אישר כי קיבל הדרישה להחזר החוב (נ/5), ידע שמורידים לו 20% ולא עשה כלום. אח"כ, אישר כי נאמר לו שיש עקול ואז פנה לבטל"א ואמר שקיבלו מכתב שחוזרים מהעקול. אח"כ, הכחיש שיקזזו 20% מקצבתו ויבוטל העקול.

ע"צ העיד כי התובע קיבל העקול, פנה לסניף וסוכם עמו ועם מנהלת הסניף כי העקול יבוטל כנגד נכוי 100% מגמלתו. מ-1.8.11 מנכים 31% לפי נוהל מנהל הגמלאות ולפי מבחן הכנסות. אוטומטית מנוכה 20%, אלא אם נערך הסדר חוב. התובע לא ביקש הסדר תשלומים. בטעות לא הוחתם על נכוי 100%, אף שע"צ ישב עם התובע, דיבר עמו והסביר לו שתמורת בטול העקול, ינוכה 100% (גרסה, שהתובע הגיב עליה כי "זה שקר").

ב. ברי מנ/7 כי אין שחר לטענת התובע כי הועדה החליטה על נכוי בשעור 20% (אחרי שלא אישרה מחיקת החוב) הגם שלכאורה ניתן היה כך להבין ממכתב הנתבע מ-30.3.06 שצורף לתביעה - ברי מנ/7 שאופן גביית החוב נעשה בהחלטת הסניף. כך עולה אף לכאורה מהנספח לתביעה - שהרי הסניף הוא שהודיע לתובע על דחיית בקשתו לוועדה - מחד ומאידך - על שעור הנכוי.

לא נוכל שלא להתייחס ל"טרוניית" התובע בכתביו - שהרי **התובע עצמו** נתן לנתבע פרטים שאינם אמת עוד ביולי 95 (נ/2 ובמענה נ/3) - בל ילין איפוא על כי נדרש להשיב גמלה שקיבל שלא כדן! - בכל הכבוד, אין יכול הוא "לרחוץ בנקיון כפיו". כך גם לא נוכל שלא להזכיר כי לא התרשמנו מאמינות דבריו של התובע הגם שנכונים היינו לייחס התרשמותנו לגילו של התובע וצר לנו על כך.

כך, נכון נהג ב"כ התובע עת הבהיר (הגם כך במהלך ח.ג.) כי הפלוגתא היחידה שנותרה היא גביית החוב בשעור 100%, שהרי אין חולק כי התביעה התיישנה, הן משנקבע חובו עוד ב-2004 והן למצער, מ-2006 משלא בוטל חובו!

ג. התובע קיבל את נ/5 המודיעו על יתרת חובו עוד ב-13.12.09, בפועל אינו טוען כי פעל באופן כלשהו עם קבלתו. אמנם הכחיש בפנינו קבלת נ/4 (אזהרה לפני עקול) אלא שאינו חולק כי קיבל עותק מהעקול וכספיו אכן עוקלו בבנק.

התובע, המציין בתצהירו כי בוטלה קצבתו ועוקל חשבונו בבנק - אינו טוען כלל כי היה בבנק או בנתבע, ע"מ "לסתור" העקול. דא עקא, התובע לא התייחס לצרופה לתע"צ ולא ביקש בהשלמת חקירתו להתייחס לעולה מצרופה זו; ובכלל כך - לא הכחיש סיכום

להגדיל הנכוי ל- 100%. ויובהר - צו העקול עפ"י פקודת המסים (גביה) הוטל ע"ס 74,066 ₪. ברי כי הנתבע לא היה מבטלו לולא הושגה "הסכמה" איזשהי.

מקובלת עלינו עדות ע"צ בהקשר זה, לפיה בשיחה של התובע עם ע"צ ובאשור מנהלת הסניף הוסכם על נכוי 100%, כנגד בטול העקול. לא שוכנענו כי עסקינן, כטענת התובע ("שקר"). עם זאת, מוצאים אנו להעיר כי בנסיבות כאמור - ראוי היה לבטא הסכמה כאמור בכתב.

נציין כי שוכנענו כי אכן הושגה הסכמה, משברי כי התובע טען גם נגד (הכחיש) פרטים שנתן הוא עצמו בכתב ידו ובחתימתו (נ/2)!

ד. לאור כל האמור, משבדין פעל הנתבע - אין לנו אלא לדחות התביעה.

למעלה מן הצורך, משהסכים הנתבע להשיב את שעור הקזוז לחודשים 5.2011 (עת פנה לראשונה לסניף) עד 7.2011 - חזקה כי כך יעשה (אם טרם עשה כן).

באשר לקזוז המאוחר להגשת התביעה, בשעור 31% (או שעור אחר) עפ"י נוהלי הנתבע - ענין זה אינו נדון בהליך דנא.

אין צו להוצאות (הגם שראוי היה לטעמנו לשקול בנסיבות חיוב כאמור) - אך משיוצג התובע ע"י לשכת הסיוע המשפטי.

ניתן היום, כא' שבט תשע"ג, (1 פברואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

**שרה מאירי, שופטת-
אב"ד**

**נ.צ. (מ) הגב' תמר
ברץ
נחתם ע"י נ.צ. ביום 25.2.13.**